

TŘI BRATŘI

AKSHARA JAN LINHART

BYLI PŘEDURČENI, ABY NASTOLILI ROVNOVÁHU

Akshara Jan Linhart

Tři bratři

TZ-one

Vydání první 2025

© Akshara Jan Linhart, 2025

Ilustroval © Julie Žemličková, Mark Hirschler

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-210-7 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-211-4 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-212-1 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Všechna práva vyhrazena.

Prolog

Je toho opravdu hodně, co nevíme o našem světě, o všech těch nadpřirozených úkazech, a to už vůbec nemluvíme o jiných realitách a záko-
nech odehrávajících se napříč vesmírem. Jistě existuje vyšší moc, jež má
kontrolu nad všemi bytostmi a celým stvořením.

Ať už se jedná tam nahoře o kohokoli, poslal nám sem dolů své zá-
stupce v podobě udržovatelek, které dohlíží na rovnováhu na planetě.
A když se čas od času vychýlí tento balanc ze zaběhnutého směru, je
nutné zasáhnout.

Možná si ani ony samy neuvědomují, že jedna bez druhé nedokážou
správně fungovat, a proto i mezi nimi dochází k neustálým bojům, aby
se kormidlo otočilo potřebným směrem. Kéž by jen věděly, že jsou na
stejně lodi.

„Proč se tak usmíváš?“ zazní odkudsi ženský hlas.

„Protože jsem našla někoho, kdo konečně zvítězí,“ odpoví druhá dáma.

„Opravdu?“

„Jen mě trochu překvapuje, že tě moje sdělení nevyvedlo z rovnováhy.“

„A jak by mohlo? Copak ses nepoučila?“

„Co tím chceš říct?“

„Víš to moc dobře.“

A tím celý dialog končí. Není podstatné, kde nebo kdy se odehrává,
dokonce ani jak vypadají jeho aktérky. Zcela zásadní ale je, že se díky
němu věci daly do pohybu.

***

Tři mladí kluci, věkem dosahující dvanácti let, spí pohodlně a neruše-
ně ve svých postelích a zdaleka netuší, co je dnešního večera čeká. Na
první pohled nerozpoznatelní jeden od druhého, přesto každý napros-
to jedinečný. Zatímco nevelký pokoj je ponořen do klidu, za dřevěnými
dveřmi oddělujícími zdejší bezpečný prostor probíhá vášnivá diskuze.

V obývací místnosti postává mladá žena a rukou se opírá o masivní vy-
haslý krb. Slzy řinoucí se ze zarudlých očí evokují její niterní rozpoložení
plné bolesti a obav. Výraz ve tváři by se jí snad podařilo ukrýt pod rouš-
kou tmy, kdyby čísi prsty neuchopily křesadlo a nezažehly jím plamen sví-
ce postavené na stole. Matka chlapců si usuší vlhké líce do bavlněného

kapesníku. Schová jej do kapsy svých domácích otrhaných šatů a vydá se ke svému hostu. Rodina, soudě dle množství a zejména nevalné kvality hmotného majetku, nepatří v rámci království do bohaté sorty. A tak žije po generace v lesích nedaleko města, kde spokojeně hospodaří.

„Věděla jste, že se to jednoho dne stane. Řekla jsem vám to dost jasně,“ prohlásí návštěva a poprvé je vidět její tvář. Dáma středního věku s blondátými vlasy sahajícími jí téměř po pás a nezaměnitelným charizmatem v obličejí. Malinko připomíná vílu, jen není oblečena v bílém úboru, ale má přes sebe přehozený modrý plášť. Při vyčkávání na reakci paní domu se však zdá, že trpělivostí zrovna neoplývá.

„Ano, ale...“ nadechne se matka, „jsou to moji synové. Víím, co se musí stát, akorát mám strach, že to později neunesu.“

„Nic se jim nestane,“ ubezpečí ji cizinka.

„Jim ne,“ oduší žena, načež blondátá dáma předstoupí do její blízkosti a položí jí přátelsky ruce na ramena.

„Nemám děti. Nebudu tvrdit, že rozumím tomu, co právě cítíte. Ale je to tak správně, a hlavně je to důležité. Pro všechny!“ zdůrazní.

Matka odevzdaně pokyne hlavou. I když navenek vzdoruje, vnitřně tuší, že všechna vyslovená slova jsou pravdivá.

„Dojdu pro ně!“ rozhodne se nakonec.

„Výborně,“ podpoří ji návštěvnice.

Matka pootevře dveře do vedlejší místnosti a lehce zaklepe.

„Kluci?“ zkusí štěstí, zda ještě nespí. Jenže všichni tři leží jako zařezaní. Popojde k nejbližší posteli a udělá totéž, co následně u zbylých.

„Ralphe! Luisi! Dereku!“ štouchne do spáčů a ti se začnou ošívát.

„Co se děje?“ zajímá se Ralph a protáhne se. „To už je zase ráno?“

„Je stále večer a my musíme někam jít. Hodte na sebe teplé oblečení a připravte se.“

„Ted’?“ zamrmlá v odpovědi.

„Pokud nás matka žádá, není co řešit,“ vysvětlí Luis, jenž už stojí na nohou. Na první pohled se odlišuje od ostatních odrostlejšími vlasy, které jsou místy spletené do copánků.

„Něco mi říká, že se neschyluje k ničemu dobrému,“ dumá nejvyšší z nich Derek, jehož mozkové buňky se roztočily poměrně záhy.

„Právě naopak,“ praví pro kluky neznámý hlas. Utichnou jako lusknutím prstu, neboť se zajímají, kdo je tajemný host postávající ve dveřích. Nikdy ji nespatriili a určitě jim učarovala.

„A vy jste?“ zamžourá Ralph.

Ženy si vymění pohledy a čekají, která se chopí vysvětlování. Volba padne na tu s větší důvěrou vzhledem k rodinné vazbě.

„Kamarádka z minulosti,“ vymyslí si matka náhodnou verzi, kterou jí stejně synové nezbaští. „Jste připraveni k odchodu? Musíme si pospíšet,“ naléhá.

„Proč?“ chce vědět Derek.

„Kvůli konstelacím,“ vysvětlí cizinka a dál to už nerozebírá. Otočí se a vyrazí bez okolků z domu. Matka pokyne k dětem a ty ji poslušně následují.

Záhadná žena doprovází všechny aktéry do tajné jeskyně v hloubi lesa. Hodina již uběhla a měsíc odhalil svou krásu, když se znenadání před nimi vyloupne z mlhy obrys skály. Odstraní pár dřevěných kmenů opřených o průrvu, za níž odkryje malý průchod mezi stěnami, kterým se vydají dovnitř. Cestu prozrazuje pouze plamen šlehaající ze svíce, již svírá v dlani. Po pár metrech se stěny začínají vzdalovat a vstup rozšiřovat, až se dostanou na místo, do něhož se každý z nich pohodlně vejde. Udržovatelka nalezne několik pochodní trčících ze skály a rychle je zapálí. Konečně mohou pořádně vidět pod nohy, kam šlapou a kde se pohybují. Prostředí má více méně, se zapojením jisté dávky fantazie, kruhovitý charakter. Ze středu plochy vyčnívá v podlaze zasazený kamenný podstavec o průměru jednoho metru, v němž jsou vyryty podivné znaky. Žena na ně posvítí a pousměje se.

„Po tak dlouhé době,“ prohodí tiše. „Posadte se na zem,“ apeluje na kluky. „Každý do jedné části, abyste vytvořili trojúhelník. Ty, s nejméně prořízlou pusou, si sedneš tamhle,“ ukáže na Ralpha a prstem mu naznačí, kde je jeho místo. Ostatní se zachechtají. „A vy dva,“ namíří na ně ukazovákem, „tamhle a tamhle!“ Vodí je jako figurky na pomyslné šachovnici, a když jsou konečně všichni na přidělených pozicích, začne si cosi mumlat, alespoň tak to mladíci vnímají.

„Zavřete oči!“ zazní další z mnoha příkazů. „Soustředte se!“

„Na co?“ přeruší napjatou atmosféru Derek. Jeho rádoby vtipný dotaz se ovšem nesetká s pochopením.

„Mlčte!“ zvýší žena rázně hlas. „Soustředte se na krásnou vzpomínku z vašeho života, kterou v sobě naleznete. Je úplně jedno jakou. Co vás napadne. Láska, rodina, vyberte si.“

Chvíli se nic neděje, jen některá z loučí slabě zaplápolá.

„Něco je špatně?“ dovtípí se matka.

„Když mě někdo neustále přerušuje...“ zamračí se udržovatelka. „Pokračujeme!“

Nejprve se opět neděje nic zvláštního, ale postupně se začíná šířit vzduchem specifické napětí. Proud síly, jenž sice nelze vizuálně zaznamenat, ale každý z přítomných ho pociťuje. A pak se místností rozline velká světelná záře. Tři pruhy, každý vyzařovaný jedním hochem, míří nezadržitelně ke středu, v němž se propojí v jediný, jako kdyby do sebe paprsky narazily, a vytvoří velký sloup energie, který udeří do podstavce na podlaze. Jeskyni pohltní jas...

Rovnováha

Království Aldar platilo vždy za místo, kde by nikdo nechtěl žít. Přinejmenším ne lidé vážící si svého života. Nachází se na malém ostrově, sotva několik desítek kilometrů rozlehlém, odděleném od hlavní pevniny mořem.

A v této zemi vládne nejkrutější ze všech králů, Salador I. Ten již řadu let shromažďuje velkou armádu, s níž se chystá zaútočit na pevninu a obsadit přilehlé země.

Přestože se na dlažební kostky venkovního prostranství hradu Belmur snáší prudký déšť podtrhující už tak chmurnou atmosféru, dnešní noci je zde nebývale rušno. Rytíři oděni do černé zbroje stojí v pravidelných řadách, aby přivítali Saladora. Urostlý muž na sebe nenechá dlouho čekat a zjeví se coby stín na nádvoří. Tělo má pokryté lehkou zbrojí vyjma železných návleků na ruku a nohu. V dlani třímá meč, jenž pevně sevře. Zvedne paži a dá znamení první skupině vojáků čítající zhruba deset

válečníků. Ti jej obklopí ze všech stran, zatímco ostatní jen přihlíží.

„Tak se ukažte. Do útoku!“ přikáže, aby se na něj vrhli. Vojáci se s řevem rozeběhnou a snaží se svého pána odzbrojit, leč marně. Jeho umění je nad jejich síly. Netrvá mu ani minuta, aby se vypořádal se všemi jako s neškodným hmyzem.

„To je všechno? Víc neumíte?!“ zavrčí na muže ležící na zemi a nasupeně zandá meč na své místo. „Takhle království nikdy nedobudeme!“ odplivne si. „Další!“ nakáže, aby se připravil příští soubor odvážlivců, jenže nikomu se nechce.

Nakonec jeden z vojáků přijde blíž. Zastaví se těsně před rozzlobeným vůdcem a pokyne hlavou.

„No vida, alespoň někdo má odvahu,“ podotkne král.

„Pa... pane,“ vykoktá ze sebe zřejmě mladík.

Salador se zamračí. „Co je?“ zasyčí nepříjemně. „Jak si dovoluješ přede mnou koktat?!“ seřve ho.

„Přišla za vámi,“ informuje jej a ukáže směrem za jeho záda, kde ve vstupních dveřích do hradu postává neznámá postava. Evidentně se jedná o ženu, soudě dle drobných rukou a delších vlasů, které jí čouhají pod černou kapucí.

„Vida, ta mi tady chyběla. Snad přinesla dobrý zprávy, nerad bych slyšel špatný,“ a ukáže výhružně na vojáka. „Ty bys v to měl doufat, jinak uvidíš!“

Rytíř polkne a otre si pot z čela, přestože teplo rozhodně není. Salador velice neochotně dorazí ke své návštěvě. Mladá žena vladaře hypnotizuje svým pohledem. Nemá z něj sebemenší strach, což je více méně vzácný úkaz.

„Koukám, že se připravuješ na invazi,“ podotkne neutrálním tónem a sjede zrakem na hlouček mužů, kteří se staví na nohy poté, co dostali řádně naloženo. „Máš sílu za dva,“ pokračuje, když ji náhle přeruší.

„Za dva?“ zasměje se. „Možná tak za dvacet, to bys měla vědět. Je to přece i tvoje zásluha, určitě mi to zase někdy připomenoš,“ poznamená jízlivě.

„Potřebovala bych s tebou probrat něco jiného, každopádně na podobné téma.“

Král zpozorní a potichu přemítá, o čem by tak mohla chtít mluvit.

„Na podobné téma? Tak to si nemůžu nechat ujít,“ a mávne na dva strážce u brány, ať jim otevřou dveře. „Moje komnaty jsou připraveny.“

Takové věci musíme vyřešit v soukromí.“

„Jak si přeješ,“ souhlasí žena a oba se vydají do útrob sídla.

Královskou místnost osvětluje několik malých svící, které jsou rovnoměrně rozmístěny po zdech. Salador si nalije víno a usedne na trůn. Ná-
vštěvnice čeká kousek opodál o dva schody níže pod ním. Rozhlíží se
kolem dokola a očima skenuje interiér.

„Děláš, jako bys tady byla poprvé. Co ty zvědavý pohledy?“

„Nejsou zvědavý, spíš se nudím. Čekám tu, až se konečně napiješ místo toho, abychom řešili naše problémy.“

„Problémy? Jaké problémy?“ zaduní zlověstně místností.

Žena sjede zrakem na modrý medailon, který má pán pověšený okolo krku. Blyští se na všechny strany.

„Vzpomínáš si, když jsem ti ho dala?“ položí otázku.

Salador uchopí artefakt do dlaně. Cítí jeho teplo a také sílu.

„Jistě. Nečekáš snad, že ti ho vrátím?“ probodne ji pohledem.

„Dary neslouží k tomu, aby se vracely. Patří tobě.“

„A tak to zůstane,“ zdůrazní majitel.

Žena přistoupí blíž se zachmuřenou tváří. Nelíbí se jí tón, jakým s ní
mluví, ale i tak se zdá být vyrovnaná a bez emocí.

„Máme tu problém. Ten, na který jsem tě upozorňovala již před časem, že se jednou objeví. A nyní se tak stalo.“

Král praští pěstí do madla a dopije víno ze sklenice, kterou následně
mrští o stěnu, až se rozbije na stovky kousků.

„Tím jsi nic nevyřešil,“ dodá neznámá odvážně.

„Ticho!“ dopálí se vladař. „Jestli se kdokoli na světě odváží mi vzdorovat...“

„Už byl jeden takový vybrán,“ skočí mu do řeči tentokráte ona.

„Kým?“ nechápe panovník.

„Mojí sestrou, udržovatelkou,“ vysvětlí to, co už bylo řečeno.

Salador vstane ze židle a přijde až k tajemné osobě.

„No jistě, udržovatelky. Vy si nedokážete pomoci,“ odplivne si.

„Já jsem zvolila tebe, ona zase někoho jiného. Vždy to tak probíhalo, aby byla nastolena rovnováha. Nelíbí se mi to o nic víc než tobě. Pokaždé, když se pokusím někoho najít, tak...“ nedokončí větu.

„Tak co?“ dožaduje se odpovědi.

„Snaží se mi překazit plány,“ oduší žena.

„Jenže tentokrát sis zvolila mě a já nedopustím, aby mě někdo porazil.“

Udržovatelka přikývne. „V to doufám.“

„Doufáš? Čekal bych od tebe víc,“ zavrčí muž.

„Já ti věřím,“ opraví své pochybení.

Salador zkříží rty. „Dobře!“ a přesune se k oknu, z něhož je krásný výhled na hradby a vlastně celý hrad. „Kde je ten druhý?“ zeptá se po krátké odmlce.

„Žije v Devonu. Poměrně mladý, ani ne dvacet let.“

„To jsme o něm nevěděli dřív?“ vyzvídá Salador.

Společnice zakroučí hlavou, jako kdyby chtěla říct, že není všechno tak lehké, jak by se zdálo. Raději si to ale nechá pro sebe.

„Hledala jsem ho skutečně dlouho, věř mi.“

Král se k ní otočí čelem a nervózně poklepá prsty na pochvu, v níž má zandanou zbraň.

„A jak jsi ho teda našla?“

Udržovatelka se usměje: „Použila jsem na něj tu nejsilnější zbraň.“

Král svraští čelo. „A to?“

Žena přistoupí do jeho těsné blízkosti, kam by se nikdo jiný neodvážil. Nakloní se a pošeptá mu do ucha jednoduchou pravdu:

„Přece lásku.“

***

V Devonském panství vypadá vše na první pohled o dost růžověji. Lidé zde žijí relativně spokojeně pod vládou spravedlivého panovníka. Neznají válku a k řešení problémů tu mají své strážce zákona.

Na kraji lesa je vybudovaná malá osada, kde se zdržuje několik rodin. Elvin, mladík, jenž se už od narození učí umění boje s mečem, pobývá v jedné z chatrčí, která se pro něj stala před lety domovem poté, co odešel na zkušenou do světa. Spíše tedy do sousedství, neboť dům jeho matky a bratrů se nachází nedaleko. Každý den brzy ráno nasměruje kroky do lesa, kde trénuje své nově nabyté dovednosti. Návrat si obvykle zpestří sbíráním lesních plodů, o něž se s radostí podělí se sousedy. Mimo to se živí opravováním člunů, jelikož mu zručnost není cizí a molo se nalézají, co by člověk kamenem dohodil. Tím pádem je Elvin oblíbený především mezi místními rybáři.

Zrovna nastal čas pravidelného cvičení, a tak se Elvin divoce ohání zbraní, zatímco stojí jednou nohou na špalku, aby si osvojil rovnováhu. Jde mu to znamenitě, tedy pokud ho někdo nevyrušuje.

„Elvine!“ zvolá mladá, krásná dívka na svého přítele.

Mládencovy dolní i horní končetiny se zachvějí, jako by jimi projel elektrický proud, a stabilita je ta tam. Seskočí na zem a odloží meč stranou.

„Amélie!“ zvolá radostně a rozběhne se k ní, aby se mohli vzájemně přivítat. „Tak moc jsi mi chyběla,“ načež ji políbí na tvář.

„Ty mně taky, to čekání bylo nekonečné. Nemohla jsem se tě dočkat.“

„Měl jsem teď hodně práce. Kapitánova loď najela na kámen a v trupu byla díra o velikosti vrat,“ usměje se.

„Trefný přirovnání,“ podotkne dívka a políbí svého milého ještě jednou, když si najednou povšimne pod jeho rozepnutou košilí přívěsku. Vypadá stejně jako ten, jenž vlastní Salador. „Koukám, že ho pořád nosíš,“ nadhodí.

Elvin si položí intuitivně ruku na hrud' a nahmatá svůj dar.

„Matka mi řekla, že ho mám mít stále u sebe.“

„Tak to ji musíš poslechnout,“ pousměje se Amélie a vezme ho za ruku.

„Kam jdeme?“ ptá se hoch.

„No kam asi, podívat se na tvůj výtvar, k moři.“

Elvin se vysmýkne ze sevření. „Tak chvíli počkej,“ a odběhne zpět k místu, kde zanechal svoji zbraň.

Slečna záladně přimhouří oči, jelikož tajně doufala, že by na ni mohl zapomenout.

„Pořád cvičíš?“ zajímá se naoko.

„Jasně, každý den,“ pochlubí se Elvin.

Amélie se tajně ušklíbne: „Uvidíme.“

Jenže mládenec její tlumenou poznámku zaslechne i přes značnou vzdálenost mezi nimi.

„Říkala jsi něco?“

„Že se ráda přesvědčím,“ nahodí milý obličej.

Cesta k moři uplyne jako mávnutím hůlky. Je to opravdu téměř za rohem. Mladý pár dokráčí na dřevěné vzrající molo. Elvin odloží boty a rozběhne se po prknech k největší z pramic.

„To je ona, strávil jsem s opravou několik hodin,“ pochlubí se.

Amélie nahlédne do lodi a spatří trup opravený pomocí prken a lepidla.

„Pěkný. Jsi šikovný, vážně.“

„A co dostane šikovný opravář?“ očekává další polibek.

Dívčina pozornost je však upřena zcela jinam, za Elvinova záda, kde uzří další ukotvené lodě, které ovšem nepatří rybářům ani nikomu z vesnice.

„Co se děje?“ vyzvídá Elvin, jakmile mu dojde, že se přítelkyně soustředí na něco úplně jiného. Pohlédne za sebe a dovtípí se pravdy. Nejsou tu sami. Instinktivně vytasí meč. „Zůstaň tady, ty čluny nenáleží nám!“ přikáže.

Sám se vypraví nazpět do lesa, kde předpokládá možné střetnutí. Sjedou zrakem na všechny strany, až konečně odhalí nepřítele. Opět jsou to muži v černé zbroji. Napočítá jich pouze pět, přesto není radno nic podcenit.

„Vida, takže dnešní trénink může pokračovat,“ a obrátí čepel v dlaní. Muži v brnění neváhají a vystartují proti němu. Elvin je sice o dost mladší, zato mrštnější a se svou katanou to také umí. Nejbližší dva protivníky odzbrojí prvním chvatem, s dalšími má o málo těžší práci, ale ne o moc. Kromě hbitých chvatů se může pyšnit také skvělou obratností. Když skolí posledního z nich, otre si pot do rukávu a vydýchá se.

„Neměli jste sem chodit. Tohle je naše země. Padejte, odkud jste přišli!“ zvolá vítězně.

Už už se v myšlenkách vrací ke své milé, když náhle zaslechne potlesk v pomalém tempu. Evidentně ještě někdo zbyl a ten se před Elvinem jednoznačně neskrývá. Stojí mezi stromy ve své zbroji se železnými pláty na rukách. Černé vlasy stažené do culíku a žhnoucí tmavé oči nevěstí nic dobrého.

„Neměl bys být tak nezdvořilý,“ napomene ho, „zejména ke starším lidem.“

Elvin pozvedne zbraň a její ostří namíří přímo na něj.

„Vy tu nemáte co dělat. Jste nepřítel!“

„Ano, to jsme,“ ušklíbne se Salador zákeřně.

„Dej mi, co mi patří!“ nařídí nekompromisně zhruba čtyřicetiletý muž. Elvin zaváhá, protože netuší, o čem to mluví.

„Tobě tady nepatří nic,“ zpraží Saladora.

Král vytáhne přívěsek, který má na sobě, aby dal jasně najevo, čeho se dožaduje. Takovéto hrátky zavánějící odporem vyloženě nesnáší.

Elvin zalapá po dechu. Nikdy by jej ani ve snu nenapadlo, že může existovat stejný klenot jako ten, který od narození vlastní. Sáhne pod košili

a ukáže na světlo světa pro změnu svůj amulet.

„Vida, takže si rozumíme,“ procedí přísně Salvador.

Karty jsou rozdané, jen je potřeba udělat první tah. Elvin se rozeběhne a bez dlouhého rozmýšlení zaútočí. Máchně mečem, ale muž jeho snahu vykryje. Navíc se nezdá, že by ho to příliš zatěžovalo, což je pro Elvina docela překvapení. Chlapcovo sebevědomí se začíná bortit jako domeček z karet.

Napřáhne se ještě jednou a donutí protivníka alespoň k nějakému pohybu, při němž musí o jeden krok ustoupit dozadu. Salvadorova protiofenziva ale působí daleko úderněji, až téměř vyrazí Elvinovi katanu z ruky.

„Dej mi to!“ nakáže. „A já to ukončím rychle.“

„Ukončíte?“ ozve se zčistajasna dívčí hlas. Elvin se po něm okamžitě ohlédne. Amélie dorazila navzdory přítelovým obavám do lesa a není sama. Vedle ní stojí tajemná žena s kapucí přes hlavu, snad aby zakryla totožnost. „Říkal jste, že ho necháte jít, když dostanete ten přívěsek.“

Elvina polije horký pot.

„Amélie?“ nestačí se divit. „Ty...“ vstřebává její zradu.

„Celou dobu pracuje pro mě,“ zazní z úst cizinky ledově klidným tónem skutečnost, která zraňuje jako břitva.

Elvin sklopí zrak. „Proč?“

„Omlouvám se, vážně. Tohle jsem nechtěla. Myslela jsem, že tě pustí.“ Amélii začnou stékat slzy z očí.

„Naivní holka,“ prohodí Salvador a kopne do mládence, jenž se momentálně nedokáže ani trochu soustředit. Praští sebou o zem, až se kolem něj zvedne prach. Stěží popadá dech, který si naštěstí nevyrazil. Salvador máchně čepelí, ale hoch hbitě uskočí.

„Tak lehký to mít nebudeš,“ dodá si Elvin odvahy. Oba na sebe hledí, přičemž je od sebe nedělí ani deset metrů.

„Pořád máš šanci...“ zarazí se král. „No vlastně nemáš,“ a zaútočí ještě intenzivněji. Elvin několik úderů odvrátí, ale nakonec je odzbrojen a opět sražen k zemi.

Udržovatelka chytne Amélii za ruku a odvádí ji pryč, aby neudělala nějakou zbytečnou hloupost.

„Jdeme!“ zavelí.

„Pusťte mě!“ smývá se dívka marně, neboť nemá šanci. Sokyně je na ni příliš silná.

Salador odkopne chlapcův meč stranou. Klekne si k Elvinovu ležícímu tělu a otevře ústa. V tu chvíli jako by začal z mladíka vysávat veškerý život. Jakmile se tak stane a nehybné tělo zůstane bezvládně ležet, medailon na králově hrudi se zablýskne. Salador sevře dlaně a tělem mu projede neznámá síla. Poté strhne druhý amulet, který měl doteď Elvin na hrudi. Prohlíží si ho s opovržením, načež se rozmáchne a praští s ním o pevný podklad. Sklo praskne a rozlétne se po okolí jako nedávno sklenice s vínem.

„Rovnováha se právě vychýlila,“ zasměje se zhluboka.

***

Ve zdejších království není vyšší stavby než Devonská věž. Nikdo neví, kdo ji postavil, prostě zde vyčnívá nad krajinou už od nepaměti. Převyšuje dokonce i nejvyšší hradby královského hradu.

V jejím vrchním patře kruhovitého půdorysu se údajně scházejí čarodějové, na jejichž existenci ale místní lidé nevěří. Spíše jsou to takové povídačky pro malé děti. Pravda je taková, že zde mají útočiště udržovatelky.

Kamenná místnost se zdá být takřka osiřelá. Vlastně se zde nalézají jen hrstka židlí rozmístěných naproti sobě. Na jedné z nich sedí blondatá žena středního věku. Oči má zavřené a tělo nastavené do odpočinkového režimu až do chvíle, kdy zaslechne pravidelné kroky. Cizinka v kapuci právě vystoupala vzhůru s cílem pochlubit se sestře.

Ozve se rána, jak zbytek amuletu dopadne na podlahu, div se ještě více neponičí. Paní procitne a upře pozornost na rozbitý předmět válejší se na zemi.

„Tak už jsi spokojená?“ vypraví ze sebe bez známky emocí. V tom by si dokázaly vzájemně konkurovat.

„Prohrála jsi. Možná sis našla protivníka, ale ten už je mimo hru,“ triumfuje druhá udržovatelka.

Místností se rozprostře ticho, během něhož obě čekají, co pronese ta druhá.

„Dobře, tak nezbývá než ti poblahopřát,“ oduší světlovláska.

Jenomže ženě v kapuci se cosi nezdá. Působí to až příliš lehce, takže v tom jistě bude háček.

„Jen tak?“ snaží se přijít na to, co má sestra za lubem.

„Sama jsi prohlásila, že je ze hry.“

Udržovatelka konečně sundá kapuci a odkryje svůj vzhled. Očividně si nejsou tak nepodobné, ba naopak. Odlišují se zejména barvou vlasů, černou a světlou, jinak je dosti obtížné je od sebe rozeznat.

„Mám takový pocit, že něco chystáš,“ a přiblíží se na krok. I její úsměv se vytrácí. Hypnotizuje svou sestru, aby z ní dostala více informací.

„Pořád ses nepoučila,“ odpoví stroze blondýna.

Černovlasá žena zatne pěst: „Rovnováha se dá vychýlit. Říkej si, co chceš!“ Prudce se otočí a odkráčí z místnosti.

Sestra ji pozoruje do té doby, než zmizí z jejího dosahu.

„Nedá,“ pošeptá sama pro sebe.

***

Pohřeb mladého Elvina se konal druhý den navečer. Jeho tělo bylo nabídnuto půdě v lese, kam tak rád chodil a kam patřil. Byl to smutný ceremoniál, jemuž z dálky přihlížela i mladá slečna, která si nesla své provinění hluboko ve svém nitru.

Z rodiny dorazila matka a dále sousedé, kteří se s ním dobře znali a měli ho rádi. Ale někdo přece jen chyběl, Elvinovi bratři. Dávali si za vinu, že mu nedokázali pomoci a nebyli s ním, když je potřeboval. Kvůli tomu se rozhodli, že svůj život stráví v jiných částech království, aby mohli zapomenout.